

MICHAEL CAROLL:
AMIT AZ AFTERNOONS IN UTOPIA JELENT NEKEM
(The Golden Path, 1987)

Az Afternoons In Utopia szövege nagyon összetett. Nincs is mondat a lemezen, ami ne tartozna szorosan a többihez. Ahogyan újra és újra meghallgatom a dalokat, újra és újra elolvasom a szövegeket, rá kell, hogy jöjjenek, hogy az Afternoons In Utopia sokkal mélyebb mind politikai, mind társadalmi üzeneteit tekintve, mint az Alphaville korábbi dalai.

A nagylemez egésze egy popcsillag, Carol Masters felemelkedésével és bukásával foglalkozik, beleértve a világra tett hatásait is. Az első két dal részletezi álmait a szerelemről (szeretetről), törekvéseit a siker, a népszerűség irányába, valamint a világ értékelését, ahogyan ő látja.

A Fantastic Dream egy portré, életkép: Carol ráébred a világra és eldönti, követni fogja álmait. Azután egy érzelmekkel teli beszámoló a Rainbow Warrior pusztulásáról, mintegy utolsó lökésné, tennie kell valamit, olyat, amit a hite, a szíve diktál. A záró sorokban először kapcsolódik össze az álom és a valóság, mintegy jelezve a fő gondolatot, amely a lemez első oldalán végigvonul.

A Jerusalem háttere már a címből adódóan is misztikus, félig-meddig vallásos. Valamiféle tisztaságot, elérendő utópiát sugall. Itt találkozunk először Carol lelkének ellentmondásosságával: „új orvgyilkosok, új messiások tartják egyensúlyban a mérleg serpenyőjét”. És rögtön a következő sorban mintegy általánossá válik az emberek egy csoportjára nézve, akik elég különlegesek ahhoz, hogy gondolataikban kifejezésre juttassák, hogy amire vágytak, annak hamarosan el kell jönnie.

A Dance With Me reprezentálja Carol első sikereit és első szerelmét („In a lovers heaven...”).

A dalban egymásra mosódó képek montázsra vonul végig, melyet talán a „beleivódva a boldogság birodalmába” foglal össze. A képek mutatják, hogy valami mehökkentőnek kell következnie. Ezt támasztja alá az utalás Bosch – „Garden of earthly delights” – festmény

kompozíciójára, melynek egyik fele utópiát, másik fele díszutópiát mutat be. Ez tükrözi, hogy ami következik, nem biztos, hogy mindenkinek jó lesz. Ebben a dalban jelennek meg először olyan lények, melyek a másik világból származnak (Solar boys). A következő dal az Afternoons In Utopia amely – bár a lemez címe is egyben – úgy tűnik, nem része a történetnek. Első pillantásra békés gyermekálom. Ez a dal két fontos elemet is tartalmaz. Az egyik az „álomképek”, a másik Mighty Moamondog alakja. Carol személyesen meg sem jelenik a dalban, bár ez nem jelenti azt, hogy nincs ott a háttérben. A sorok láncszemként kapcsolják össze az álmat a valósággal, és ez nagyon fontos, a Dance With Me szavaival élve, több mint egy álom.

A Sensations két jól elkülöníthető részre oszlik. Az első szakasz a Jerusalem-re utalva vissza még mindig a várakozást fejezi ki. A második pedig a hatást mutatja, amelyet végeredményben Carol gyakorol az emberekre. Összességében ez a kép nem valami hízelgő. Carol hatása több mint egy egyszerű énekesé. Befolyása van az emberek gondolataira, meg tudja változtatni a cselekedeteiket. Mégis bizonyos értelemben úgy tűnik, hogy elértünk valamilyen utópiához.

Így jutunk el a lemez másik oldaláig. Carol létrehozta saját utópiáját. Ezzel azonban még nincs vége. A 20th Century példa arra, mit ért el. A dal a múlt bemutatásával indul, mely szürkének és szomorúnak mutatja a világot, egészen Carol felemelkedéséig. Ettől kezdve a dalban Carrollal, mint valami félistennel találkozunk, amely egyben valamiféle elszakadást jelent a világtól, amelyben él, mind pedig önmagától. Ezért is invitálja meg „valaki” vissza haza (Into to world...) amellyel a

dal zárul és egyben átvezetve a következőbe.

A Voyager mutatja be, Carol mennyire változtatta meg a világot. Megérkezését mindenki, mint „második eljövotelt” tekinti. Ebben a dalban található a legtöbb (kiemelkedően jó) vallásos (a Bibliából) vett kép. Itt van például: „tudomásul kell vened, hogy mi történik akkor, amikor vízióid kiszáradnak, mint a pokol óceánjai”) mely azt jelenti, ahogyan a valóság betolakodott Carol álmaiba, ezek a régmúlt álmok egészen elhalványodtak. A Bibliára utal tisztán és egyértelműen („az alvilág óceánjai”) érzékeltetve, hogy a pokol egy díszutópikus helyszín, amelyben az óceánok kiszáradása egyet jelent azzal, hogy a pokol az a hely, ahol állandóan tűz ég. A Carol Masters számomra talán a legriasztóbb dal az albumon. Ez az egyetlen dal, amely egyértelműen kimondja, hogy Carol kábítószeres (junkie) pl: „kapd be a pirulád és élvezd a napot”. Carol szereleme egy kábítószer-kereskedő (pusher), ő Carol „Mestere”. Ezen a szinten elég nehéz eldönteni, hogy vajon az utópia valós-e, vagy csak a képzelet egy hallucinációja. Most lehet megérteni az album szövegének sok más sorát. Az idáig előfordult álmjelenetek valójában drogfantáziák. Például: „Üldöző árnyékok hagyják, hogy szomorú légy, szükséged van hát valamilyen gyógyszerre”) stb. A Mester megígéri, hogy ismét találkozni fog Carrollal, ebből következően tagadhatatlanul érződik, hogy Carol a drog rabja.

A Universal Daddy ad némi reményt arra, hogy Carolt meg lehet menteni („van egy szövetségese, akiben megbízhat”). Van valaki (Universal Daddy – Mighty Maomondog – Isten) akihez csatlakozhat, ha kívánja. Ez vezet el bennünket a „Lassie Come Home” című dalhoz. Ezen a szinten Carol egyszerűen emberi roncs, teljesen kiürült, kimerült, szenvedő alanya a rideg hallucinációknak. Úgy látja magát, mint Lassie, kiemelkedő figurájaként az információs hálózatnak, elképzelhetetlenül népszerűnek. Itt is megjelennek az álmképek, tökéletesen ábrázolva a cirkuláló, állandóan visszatérő álmot. Hirtelen zuhan vissza a valóságba, mivel rajongói rájönnek, ki is ő valójában. Sikereit és népszerűségét, amit elért, elveszíti, a közönsége elhagyja, menekül, az örület határán van, visszavonul önmagába, gondolatai kiürülnek. Szövetségese (lásd Universal Daddy) meghal, egyetlen lehetősége marad, vissza kell térnie a valóságba. Némi ironia is van benne, hisz ami valamikor csak egy hóbortos álom volt, most a végső, utolsó üzenet: Lassie Come Home...

És sikerült megtennie, újjászületett, kész mindent újra kezdeni. A sor a Red Rose-ból félreérthetetlen: „felemelkedünk és soha nem halunk meg”. Carol meghalt, de szelleme túlélte testét és felemelkedett az égbe. Szövetségese érte halt meg, hogy ezáltal ő hazatérhessen, ahol mindketten együtt lehetnek az idők végezetéig. A „Napban” Carol végre megtalálhatja az igazi utópiát. Ezt fejezi ki a Red Rose néhány utolsó sora.

Az albumot bezáró dal a Lady Bright pedig nem is bezárja, hanem mintegy újra kezdi a lemezt. A szöveg utal rá, hogy a történet állandóan forog, és így visszajutunk a lemez kezdetéhez.

Írta: Michael Caroll, The Golden Path, 1987

Fordította: Boros Éva, 1988